במדינה

העם

חג שמח?

האינפיציה, היריבה, הנשיונל־התנייה מתחרים עם השיחים

זה נועד להיות אחד הימים השמחים ביותר בתולדות המדינה: יום־העצמאות ה־31, הראשון המתקיים בעידן השלום. הוא לא יהיה כזה.

היסטריה מתמדת. בשבוע האחרון של שנת־העצמאות הוחלפו מיסמכי־האישרור של חוזה־השלום הישראלי־מצרי. סוף־סוף נכנס השלום לתוקפו, כדת וכדין. בפעם הראשונה בתולדות־המדינה יש לישראל שכנה־של־שלום. בפעם הראשונה אין היא נתונה במצב של מילחמה, להלכה או למעשה, עם כל המדינות הערביות. אולם על המדינה לא היה פרוס אור השלום, אלא צל המילחמה.

בצפון היתה ישראל מעורבת במילחמה — מבולבלת, מורכבת, אך אמיתית. התותחים רעמו, הפגזים ריסקו בני־אדם.

המדינה כולה עדיין לא החלימה מן ה־הלם של הפיגוע האכזרי בנהריה. דמותה הטראגית של סמדר הרן (ראה עמודים 60—61) עמדה לנגד כל העיניים. האשמותיה המרומזות, לגבי מצב־הביטחון הלקוי שאיפשר את הפיגוע, החרידו רבים.

ומעל לכל ריחף חבל־התלייה. המדינה, שהחזיקה מעמד גם בימים הקשים ביותר מבלי להוציא אדם להורג — מילבד האדם האחד שסימל את המיפלצת הנאצית — התווכחה בדרגים הבכירים ביותר על הפעלת עונש פרימיטיבי זה, תוך ויתור מודע על ערכים שהיא התגאתה בהם עד היום. היתה זאת לא רק עדות להתדרדרות מוסרית, שעליה ריחפה ההיסטריה־המתמדת של תנועת־החרות. היה זה גם ביטוי לחוסר־אונים של הממשלה מול הוא־ייב החלש והדל ביותר שלה, שאין לו מדינה או צבא — הפלסטינים (ראה הנדון).

פחות משדושה מיליון. אל הבעיות המוסריות, המדיניות והצבאיות נוספה ה־בעייה הכלכלית והחברתית.

האינפלציה דיכאה את הרוחות. מעולם לא דהרה כמו שהיא דוהרת עתה. הכסף הישראלי — אחד הסמלים העיקריים של ריבונות המדינה — הפך אובייקט של בוז בעיני מחזיקיו. וככל שגדלה האינפלציה, כן התרחב הפער בין מעמד חדש של עשירים מופלגים, מרוויחי־האינפלציה, ובין בני השכבות המקופחות, שהובאו למדינה בתרועה כה רבה בשנים הראשונות של המדינה.

תעודת־העניות הנוראה ביותר לא היתה כלל בישראל — אלא מחוץ לגבולותיה. לפי הערכה מוסמכת, 300 אלף ישראלים — אחד מכל עשרה ישראלים יהודיים — יחגוג את יום־העצמאות ה־31 בארצות־הברית, שם הוא חי, משתכר, משלם מיסים, מחנך את ילדיו וממתין לאזרחות האמריקאית.

למדינה, שראתה את יעודה העיקרי ב־ציונות — הבאת יהודים מן הסזורה לארץ — היתה זאת מכה נוראה. התנועה העיקרית היא, כעת, בכיוון ההפוך. מיספר תושביה היהודיים של המדינה גלש, בלי ספק, אל מתחת לנקודת שלושת־המיליונים, והוא ממשיך לגלוש.

באים ונושרים. ערב החג התבשרה המדינה בשורה משמחת. חמישה מבין ה־אסירים הציוניים המפורסמים ביותר ב־ברית־המועצות שוחררו. בואם ארצה יהווה את שיא אירועי החג.

שימחה זו תעוור להשכיח, לשעה קלה, כי מבין האלפים היוצאים עתה מדי חודש מברית־המועצות לווינה — יותר מ־60% מעדיפים לבנות את חייהם בארצות־הברית, בקנדה ובאירופה. רק מיעוט נמשך אל ארץ־ישראל.

נהג גדל בברוקלין. כל זה קורה שנתיים אחרי המהפך. הממשלה קיוותה כי השלום יהפוך סימלה המאיר ביום־העצמאות. אך סמל זה יצטרך להתחלק במקומו עם סמלים אחרים — חבל־התלייה, שטר־ה„הרצל" שהפך בדיחה, נהג־המונית הישראלי בברוקלין.

המסקנה יכלה להיות רק אחת: המאבק על דמות המדינה אך מתחיל בתום השנה ה־31 שלה. הסכנה האמיתית למדינה אי־רבת לה מבפנים. אין היא צבאית. היא מוסרית, רוחנית, חברתית — וממשלת־ישראל עצמה מסמלת אותה היטב.

הממשלה

אוזם בצל הגרדום

היה דרוש כל כוחי הלחץ של מנחם בגין כדי להשיג רוב עבור בממשלה למען עונש המוות

כל עוד תתקיים ממשלת הליכוד, ירחף עליה הצל השחור של החלטתה השבוע: להחזיר לישראל את עונש־המוות.

שני אנשים ישאו באחריות המוסרית — ליתר דיוק: האנטי־מוסרית — להחלטה, אף שזו חלה על הממשלה כולה:

● מנחם בגין, שהרגשנות הבלתי־רצ־

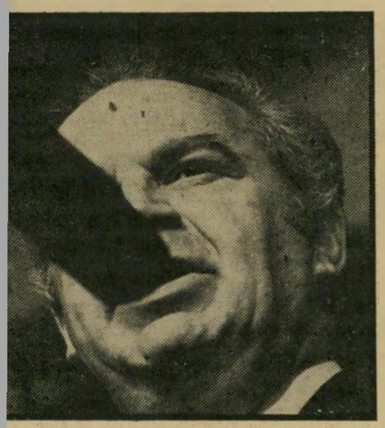

השר תמיר
לטפס על גוויות?

יונלית שלו פוסלת אותו לחלוטין מלהכ־ריע בעניינים המחייבים שיקול־דעת ובג־רות מוסרית;

● שמואל תמיר, שניסה להסתיר ב־משך שנים את השקפת־עולמו הפרימיטי־בית מאחרי חזות ליברלית, ושהתגייס ה־שבוע להצדיק גם את השרץ הזה ולמרות עליו שמן־זית מבחיל. האימרה „לטפס על גוויות" עלולה להתאים לאיש אכול־שאפתנות זה.

המישה שהעזו. במניין־הכבוד של השרים שהעזו להתייצב בגלוי נגד ההח־לטה, שמנחם בגין כפה אותה על הממ־שלה, בלטו חמישה: עזר וייצמן, אריק שרון, זבולון המר, אהרון אבו־חצירא, ישראל קץ.

היה זה הרכב מפתיע, מכמה בחינות. הוא כלל יונים וניצים כאחד. הוא מו־כיח כי בהכרעה מוסרית עליונה אין האנ־שים נוהגים תמיד כצפוי.

לרשימה זו הצטרף, בחצי־פה, השר דויד לוי, שנמנע מהצבעה. גם זה לכבודו.

לימינו של בגין התייצבו עבדיו־משרי־תיו: חיים לנדאו, ייגאל ידין, משה ניסים, שימחה ארליך, אליעזר שוסטק.

רוב עזוב. ארבעה שרים — משה דיין, יוסף בורג, יצחק מודעי וגידעון פת — לא נכחו בהצבעה, בגלל שהותם בחו״ל. ביניהם נמצא שר־החוץ, שיצטרך להגן על תועבה זו באוזני דעת־הקהל ה־עולמית, ולסוכך על הממשלה כאשר יופ־עלו עליה לחצים בינלאומיים כבירים, ברגע שייגזר דין־מוות על מישהו.

יתכן מאד שאילו נכחו כל השרים, היתה ההכרעה שונה. אולם מנחם בגין היה כה להוט להוציא אנשים להורג, עד כי לא היתה לו הסבלנות לחכות עוד שבוע. בהפ־גנת־שרירים, המעוררת ספקות לגבי מצבו הריגשי, אנס את הממשלה להכריע מייד.

התוצאה היתה עלובה מבחינתו: גם ב־תנאים אלה לא השיג אלא רוב של 7 נגד 5, עם נמנע אחד. על מצב־רוחו של רוב אומלל זה מעידה עובדה פשוטה. ה־שבוע ניסה מוסד תרבותי לקיים ויכוח על הנושא. הוא חיפש בנרות חברי־כנסת או אישי־ציבור אשר יגן על דעתו של ראש־הממשלה. הוא לא מצא כזה. כולם התחמקו.

גיום כללי. זהו האות לכל אדם הגון במדינה להיכנס למאבק, כדי למנוע את התועבה. עד שהעניין יובא לכנסת, שם יפעיל מנחם בגין שוב את כל כוחו, כדי להקים גרדום בישראל, תינתן ההזדמנות לישראל השפוייה וההגונה להשמיע את קו־לה ולסכל את המזימה החשוכה.

השנה ב"נימרוד" כל קונה זוכה. אתה יכול לזכות בשעון או בנייר מכתבים ומעטפות, בסקייטבורד או במדבקות, בחליצ או ביומן, בטרנזיסטור ואפילו במערכת סטריאופונית!

עם הסנדלים של "נימרוד" ומבצע כזה — אין מה לחשוב על התלופים.

סנדלים של "נימרוד" נועלים עוד ועוד...

נימרוד nimrod

• ת״א נימרוד דיזנגוף 185 (סניף ראשי) • אילת נימרוד מרכז תיירות חדש • ירושלים מאוטנר בן־יהודה 9 • רחובות עולות ויצמן 8 • באר שבע אטרנה פסג׳ אוניקו • נתניה ליליפוט שמואל הנביא 6 • בת־ים טופז רוטשילד 27 • עפולה רותם הרב לוין 17 • רמת־גן נעלי נוער כיאליק 49 • כפר סבא טיף טף ויצמן 40 • הרצליה אונין סוקולוב 31 • אשדוד אונין רוגוזין 9 • רעננה אונין אחוזה 137 • פתח תקוה אונין ההגנה 16 • חיפה אונין הרצל 51 • דימון וילמית מרכז מסחרי רימון • רמת השרון נמרוד סוקולוב 72

חגי לבינסון אילון

תאריכי מבצע
4 ימי המזל

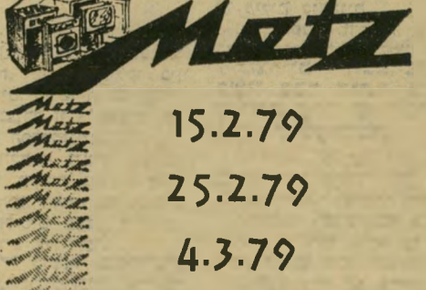

15.2.79
25.2.79
4.3.79
5.3.79

הודעות נשלחו לזוכים

תן טרמפ לחייל